

се самоубие, той не разбира живота. Животътъ съ нищо не се откупва. Който си позволява да се противи на живота, той ще бжде изхвърленъ навънъ, въ бездната, да прецени, какво представя самиятъ животъ.

Единъ младъ момъкъ отишълъ въ чужбина да си търси прехраната. Тукъ потърсилъ работа, тамъ потърсилъ, но никжде не могълъ да намѣри — два-три деня гладувалъ, нѣмалъ пари за хлѣбъ. Въ това време миналъ покрай една турска гостилница, отъ която се разнасяли миризми на вкусни ястия. Това силно подразнило апетита му, той дълбоко въздъхналъ и си казалъ: Защо Господъ ме остави въ това положение? Той не мисли за мене. Силно обезсърденъ, той отминалъ гостилницата и продължилъ пътя си. Въ това време нѣщо отвѣтре му пошепнало: Погледни надолу! Той погледналъ надолу и видѣлъ на земята половинъ левъ. Бързо взелъ паритѣ и отишълъ въ гостилницата да се нахрани. Като се успокоилъ, благодарилъ на Господа, че не го оставилъ да умре отъ гладъ. Отъ този моментъ, обаче, работитѣ му тръгнали напредъ.

Човѣкъ трѣбва да се кали въ живота. Испатанията иматъ предъ видъ да калятъ човѣка, да го заставятъ да учи, да работи, да разбере дълбокия смисълъ на живота. Като работи върху себе си, той ще развие моралнитѣ си чувства, въ които нѣма никаква апа-